

אל תתן טרמפ לרם!

אינני מבין מדוע, כשאני עוצר את מכונתי לקחת טרמפיסטים, עולים לתוכה רס"ר עם כרכב + ילדה. הוא חרי איש צבא הקבע, ומרוויח יותר ממני. למה אני צריך לקחת אותו במכונתי, ובנוסף לו גם את בתו? שישאירו אנשי הקבע את הטרמפים הרגילים לחילוי הסדיר, הזקוקים להם הרבה יותר מהם.

יצחק שביב, נתניה

מי החליק?

אני קורא כל מילה בחטולם הזה. אפילו בראש השנה. או בשמור 11 קראתי קילת-בילעם על שמעון פרס, ונאמר בה כי לשונו של פרס אינה מחליקה לעולם. באותו גיליון עצמו, בעמוד 33, אתם קובעים שלשונו של פרס החליקה, ולא

ימעין פרס, בנסותו להסביר לי צמרת מפלגת העבודה מדוע הסכימה הממשלה עכשיו להסכם שאותו דחה בתרועה גדולה לפני חצי שנה, שם את הדגש על נוכחות אמריקאית זו. תוך כדי כך החליקה לשונו, כפי שקורה לו מדי פעם. הוא אמר: אילו היה קיים כוח אמריקאי כזה בשארם-אל-שייך, במאי 1967, לא הייתה פורצת מלחמת ששת הימים.

עמוד 33
מדי פעם

האריך, אם המצב אינו מוצא חן בעיניו, דשונו של שמעון פרס — האבר העיקרי בניסו — אינה מחליקה לעולם.

עמוד 11
לעולם

סתם, אלא, כפי שקורה מדי פעם, אז תחליטו — קורה מדי פעם או לא קורה לעולם?

חיים תבור, באר שבע
● הפעם החליק העט של העולם הזה. מסתבר שהלשון הארוכה ביותר במדינה מחליקה בכל זאת, לפעמים.

מה זו?

דברים זויים בארצות הברית — ובכיוון אנכו.

● **אורי דיווים,** ארצות הברית
● סרבן המילחמה אורי דיווים (השם מלים אלה על גבי חפסת הגפרורים (ראה

גלוסה) האומרת: "שחרר את פלסטין! רדיפת היהודים על ידי הנאצים אינה מצדיקה רדיפת ערבים על ידי יהודים. ישראל אל מתקיימת בפלסטין מאז 1948 על חשבונם של למעלה ממיליון וחצי ערבים."

חפסת הגפרורים
נאצים ויהודים

קיפוח האשה

אני רוצה לתרים קולי כנגד קיפוח הגבר. כפי שהדבר בא לידי ביטוי בסקירתכם על אנשי השנה (העולם הזה 1983). מדוע לנשים הוקצה מקום מיוחד ונבחרה אשת השנה — כוכבה לוי, שכבודה במקומה מונח — ולא הוקצה מקום נפרד לגבר השנה?

או שמא בעצם זה ביטוי לקיפוח האשה ולנחיתותה, וכל פעולה שלה החורגת מתחום המיטבה וסביבתו זוכה בהדרגה מיוחדת?

טובה גפן, קיריית ביאליק

אורי דיווים
יהודים וערבים

יועצי אחיותול

אין לי ספק שראשה הממשלה יקרא מדור זה. סוף כל סוף, למרות האיסור הידוע של הגברת גולדה מאיר להכניס את העולם הזה לשגרירות לא חל, כנראה, הכלל על השגריר-לשעבר רבין. לדיברי המושבה הישראלית בושינגטון, השבועון הגיע אליו דרך נהג.

ובכן, ארשה לעצמי להגיב על מיספר "תמונות" מחדשות השלוויות בפלורידה, בקשר להסדרים האחרונים באיורנו

נדהמתי בקוראי את העיתונות הישראלית, כשלמדתי כי ראשה הממשלה, נוסף לכל היועצים שכבר מינה לעצמו, הוסיף גם את עמוס עירן (פרידמן) ואת דן פתיר (פחחר) כיועציו. קצת קשה להאמין, אבל הנה באה מערכת חדשות אחת אחרי חצי שנה, ובצד ראש ממשלת ישראל ושר החוץ האמריקאי מופיעים גם היועצים. האם זכר להם השגריר-לשעבר בושינגטון את נאמנותם או האם בא המינוי עקב כישוריהם בשטח הפוליטי הבינלאומי? הייתי קובע ללא ספק כי נאמנותם לו, היא אשר הביאה את שני היועצים לעמדתם הנוכחית. מאחר שקשה לי להאמין שיש להם כישורים מיקצועיים מדיניים, עם הבנה של המיבנה הפוליטי במרחב, הי-

יכולים להצדיק את הבחירה. עמוס עירן כיהן בושינגטון כניספח לענייני עבודה, למעשה נציג ההסתדרות, ובושו ארצה מונה כמנכ"ל מיבטחים. דן פתיר, כתב-ספורט לשעבר בלונדון, כיהן כניספח לענייני-עיתונות בושינגטון, וב-שובו ארצה שימש ככתב דבר, במחנה וכי.

איני מטיל ספק ביכולתם של היועצים האלה בשטחים שבהם אומנו, אבל בחקופה שבה הממשלה המיסכנה נלחצת ומאולצת לנהל משאומות רציני ביותר עם מימשל בלתי-אוהד בארצות הברית, אפשר היה לצפות ממר רבין למנות לו יועצים כיש-רוניים בעלי ידע מדיני נרחב, בייחוד של המיבנה הפוליטי במזרח-התיכון, ומעל לכל — יועצים בלתי-תלויים.

איני חושב שהציבור בארץ רוצה, וצריך, להיות תלוי ביעוץ הבא מקצינים-לשעבר, רמטכ"לים-לשעבר, שגרירים או צירים ל-שעבר, כמו אפי עברון ממישרד החוץ, הזכור לרבים מ"פרשת לבן", ויועצים ברמה שכמותה אפשר למצוא בארץ לאלפים. מדוע חייב הציבור לממן את חוסר-הכשרון של אלה?

ג'קי (יעקב) בכר, פלורידה

ללכת לקראת הבודדים!

ברצוני להתייחס לסידרת-הכתבות בעיי תונכם על בעיית הבודדים (העולם הזה 1983-5).

ובכן, זיהי בעייה כאובה ביותר, שאלה שאינם בודדים אינם מתחילים אפילו לתסוס את גודל היקפה. נכון, בעולם התחילו כבר לטפל בבעייה בריצנות, אבל בישראל עדיין מתייחסים אל הרווקים והגרושים הבודדים במין חשדנות שקשה להבינה. משום כך הם מרגישים עצמם בלתי-רצויים בחברת זוגות נשואים, או כשהם יוצאים לבנות ביחידות, מחוסר-ברירה. מאמרים מהסוג שהתפרסם אצלכם הם רק תחילת הדרך להצגת הבעייה בפני הציבור הרחב, שאינו יודע כמה טוב לו — אבל עדיין רחוקה הדרך, מן המילה הכתובה אל המעשה.

נ.ר., תל-אביב

הבודדות אשמות במצבן!

היה עלי לאמת פרט או שנים, ולכן רק עתה הגבתי על הראשונה בסידרת הכתבות על הבודדות (העולם הזה 1983-5).
ובכן — ואני מצין מיד: אני נשוי, אב לשניים ומאושר מאד בחיי גישואי. כל הכבוד לרותי הייבנטריגר על אומץ-ליבה. אבל מה חבל, שאין לה אומץ מלא. שכן בשני פרטים אישיים לא דייקה (בלשון המעטה): א': אין היא רווקה אלא גרושה (נא לאמת עובדה זו בטלפון 04-988256), וכך, מפליא! נשים חרי נהגות ל"הצעיר" עצמן, מדוע איפוא הוסיפה

מוצרי
טָבַק טָבַק
אֶטְבֵּל-אֶטְבֵּל
לגברים בלבד!
לגברים, כמו
שנשים אוהבות...
חיצוד ט'
עץ הזית

